

Even voorstellen

OLDTIMER VAKANTIE-AUTO

In 2009 heb ik mij in het 'Contactpunt' nr. 54 al even voorgesteld met mijn verhaal over de Landrover 109 Pick up Serie 1 en beloofde toen ook het verhaal te doen over de Landrover 107' Station Car, ook bouwjaar 1956, die erna kwam. Het is alweer 5 jaar geleden dat ik gebeld werd door mijn vriend in Vaassen, dat de auto die ik altijd al wilde hebben, te koop was en wel uitsluitend voor mij. Hij zou de auto nooit weg doen, daarom zocht en vond ik in 2003 die Pick-up uit Zwitserland en startte de lange weg van renovatie. Maar nu, ik viel bijna van mijn stoel, de echte 107' Station Car met het originele Nederlands kenteken UT-27-27, was te koop! Op weg naar Vaassen met een lege trailer achter mijn Pick-up, be kroop mij het ongelukkige gevoel dat deze 'onschatbare klassieker' aan mij gegund, weleens onbetaalbaar zou kunnen blijken te zijn, maar mijn 'Wendy' hiervoor verkopen; nee dat nooit! Mijn oude vriend zag het al toen ik uitstapte, *'jongen wat is ie mooi, houdt wat je hebt, maar doe wat ik niet meer kan, maak de 107' net zo mooi en ik zal er altijd vrede mee hebben'*, want dat was voor Henk Rozendal heel belangrijk. Hij had gedurende 10 jaar ruim 4.000 uur in de auto gestoken, maar er nooit mee gereden, want hij kreeg hem niet af. Dit vraagt om enige uitleg en die is er; een auto met een historie om van te smullen. Op 28 mei 1956 verliet deze auto de fabriek en werd via importeur Sieberg door Roverdealer Ruis in Twello verkocht aan de gemeente 's-Heerenbergh. De auto werd daar ingezet door de gemeente als dienstauto ter assistentie van de brandweer en boswachterij. De brief van de gemeenteraad voor deze dure aankoop zat bij het linnen kenteken in het automapje. Henk had enkele jaren geleden uit het gemeentearchief het raadsbesluit van 24-5-1956 toegezonden gekregen. Met de vermelding 'aanschaf goedgekeurd van een trekker, type Jeep, merk Land-Rover ter waarde van f.11.980,00'. Dat zulke auto's als MPV de trend van de jaren 2000 zouden worden, konden ze toen niet bevroeden. Wat er in de 40 jaar erna met de auto gebeurde wist Henk niet precies. In 1995 nam Henk een hoop schroot over van een kennis, die had de auto uit een weiland weg mogen halen, waar het jaren dienst deed als schuilplaats voor kippen en schapen. Nadat met een

slijpschijf alle roestige delen eraf waren geslepen, bleef er niet veel over en zag hij het niet meer zitten. Maar Henk dus wel en begon aan een megaklus, zonder Engels om een Owners Manual te kunnen lezen, in een simpel schuurtje en slechts een enkele kist gereedschap. Het chassisnummer bewees dat het een stationcar was, maar dat de meeste carrosseriedelen miste. Toen de originele motor weer op het schoongemaakte chassis stond, leek het na jaren van ongekend geduld nog niet op de 107' SW uit de handboeken. Maar hij maakte wel vrienden die hem motiveerden en hielpen dit project verder door te zetten. Zij brachten van alles mee van beurzen uit Engeland, waar echter ook alles zeldzaam geworden was voor dit type. En door de jaren heen werd alles wat je eerst per kilo kreeg, steeds duurder. Daar stond ik dus ook voor anno 2006, nadat ik zittend op een kistje de wagen op mijn trailer reed. De motor liep wel als een zonnetje, het stuur ging wat zwaar, er miste nog een heel interieur en de rest...., de auto had zeker 20 jaar niet meer gereden. Ik ben toen bij een autobekleder gaan werken om kosten te besparen en een deel zelf te doen. Het afbouwen was n.l. een kostbare zaak. Nieuwe bladveren en remmen, 5 nieuwe banden, de tank was lek, heel wat onvolkomenheden kwamen met proefritjes naar voren. Doch na 4 maanden doordouwen kreeg ik van de RDW een nieuwe versie van het originele kenteken, maar mocht het linnen kenteken gelukkig behouden.

Vervolg op pagina 11.

De eerste grote proefrit was natuurlijk naar Vaassen en kwam de geschiedenis van de auto weer ter sprake. De auto werd kennelijk 55 jaar geleden geleverd door Rover dealer Ruis in Twello, dat is maar 15 km vanuit Vaassen. Maar Henk had het nooit verder uitgezocht, want die garage was er niet meer. In de telefoongids stond echter een P.Ruis en ik ben er toen heen gegaan met mijn vader. Zoekend in een bejaardenhofje kwamen we rondlopend weer bij de auto terug en daar stond een oude man met een stok naar de auto te kijken. Je raad het al, dat was Piet Ruis. UT-27-27, dat vergeet je kennelijk niet meer en Piet wist de rest ook allemaal nog. Niet lang nadat hij de auto had geleverd, belandde een gemeenteambtenaar er mee in een greppel, de hele bovenbouw raakte zwaar beschadigd. Hij nam de auto terug en maakte er een kraanwagen van; de motor en het chassis waren immers nog in nieuwstaat. Zo deed de

auto ruim 30 jaar dienst als servicewagen en na zijn pensioen deed hij de auto over aan een andere garagehouder, maar die was er minder zuinig op, sloopte na een paar jaar de kraan eraf en nog wat bruikbaar en zo belandde de auto uiteindelijk in 1987 in een weiland. Gefascineerd door het verhaal van de kraanwagen en een zwart-wit foto die we van Piet kregen, reden we naar 's-Heerenberg. Dat heet nu Bergh, maar gemeentearchieven blijven de oude benamingen houden en daar kwamen we na enig speurwerk de naam tegen van de chauffeur die ermee heeft gereden. Hij bleek inmiddels gepensioneerd en niet meer zo spraakzaam te zijn. Maar zijn zoon, ook bij de Gemeente Bergh in dienst, vond het wel leuk de auto weer eens terug te zien. Hij had van zijn vader er wel veel over gehoord, zelfs ook over dat ongeluk dat gebeurd was nog vóór zijn geboorte. Uiteindelijk kwam dus ook de auto de klap te boven en Piet Ruis vond het heel wat dat anno 2006 de stationcar weer voor hem stond. Met de originele bekleding in de voor Landrover kenmerkende blauwe kleur en de aluminium opbouw in de juiste 'sand grey'-kleur. Vanwege de kleur gaf ik de 107' de naam 'Sandy' en ze is een emotioneel bezit geworden; een auto die bijna dertig jaar ouder is dan ikzelf ben. Inmiddels heeft de auto 15.000 km. recente ervaring; de laatste

twee jaar reden we er zelfs mee naar de wintersport in Frankrijk. Vorige maand stond er weer een prachtig artikel over Sandy in de 'LEGEND', het clubblad van de 'Landrover Series One Club', dat over de gehele wereld exclusief door S1-eigenaren/liefhebbers wordt gelezen met o.a. de artikelen 'Expedition Extravaganza', in zuidelijk Rhodesia, de Shetlands en ook Les Hautes Alpes, met mijn 107'SW dus. Waarmee maar weer eens wordt aangetoond dat klassiekers niet in de garage's horen, maar dat je ermee opuit kunt trekken, eventueel met het geld van de bijtelling als je de dagelijkse lease-auto thuis durft te laten. Overigens gebruik ik mijn klassieke Landrovers gewoon voor mijn werk. Ik zal dat artikel eens vertalen en laten zien hoe wij dat doen en niet bang zijn voor een beetje slijtage en pekel. Wellicht voor een volgend Contactpunt?

Jean-Jacques François

(Zie ook de coverfoto!)